

[Holstein.]

dig Begrundelse for en yderligere stor Reduktion af 1922-Ordningen. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard erklærede som bekendt den Gang til Efterretning for Folkens Forbund, at hvad der nu var gennemført, var det Minimum, Danmark kunde indskrænke sit Militærvæsen til, naar dets nationale Sikkerhed ikke skulde være truet, og da den forhenværende Forsvarsminister Hr. Brorsen i 1927 fremsatte sit kendte Forslag til Lov om Rigets Værn, gjorde han det med den udenrigspolitiske Hovedbegrundelse, at nu var der jo sluttet Locarno-Pagt mellem Tyskland, Frankrig, Italien, England og Belgien; der var ogsaa de østeuropæiske Locarno-Aftaler, men de er jo dog af en meget usikrere og mere problematisk Natur end den vesteuropæiske Locarno-Pagt. Endvidere henviste han til, at Danmark havde faaet en Voldgiftstraktat med Tyskland, og endelig til, at Tyskland var blevet Medlem af Folkeforbundet.

Nu vil jeg gerne spørge de ærede Medlemmer af Venstre, om de nu i 1930 tillægger Locarno-Pagten samme fredsgaranterende Betydning, som de gjorde, da Hr. Brorsen fremsatte sit Forslag til Lov om Rigets Værn, der jo reducerede Forsvaret væsentligt i Forhold til 1922-Ordningen. Jeg tør sige, at saavel Tysklands som Frankrigs og Italiens forcerede Krigsrustninger, Troppekonzentrationer og nye Grænsebefæstningsanlæg er af en saadan Karakter, at de har gjort Locarno-Pagten og Folkeforbunds-pagten til overmaade dubiose fredspolitiske Aktiver, ja til Kilder, farlige Kilder til øget international Forvirring og national Usikkerhed. Jeg tør maaske endvidere antyde, at Tysklands Optagelse i Folkeforbundet paa ingen Maade har bidraget til at forøge Fredspolitikken i Europa, idet Forholdet jo er det, at Tyskland staar i Spidsen for den Kreds af Nationer, som ønsker Revision af Fredstraktaternes Grænsebestemmelser i Mod-sætning til den Kreds af Nationer, der samler sig om Frankrig, og som ønsker Opretholdelse af Fredstraktaternes status quo. Revisions-Staternes Modsetningsforhold til status quo-Staterne er saa langt fra at være formindsket efter Tysklands og Østrigs Optagelse i Folkeforbundet, at det tværtimod er blevet stadig skarpere og dybere. Og hvad endelig Voldgiftstraktaten mellem Danmark og Tyskland angaar, maa det maaske være mig tilladt at henvise til, at Danmark som bekendt ikke tør gøre Brug af Voldgiftstraktaten, naar det har Brug for den, saa at tillægge denne Traktat stor Betydning som nationelt Sikkerhedsgrund-

lag, som Fredsgaranti for Danmark, synes der mig dog at være mindre Grund til nu end i 1927. Derfor synes jeg ogsaa, at det udenrigspolitiske Grundlag for mulig yderligere Reduktion af det danske Forsvarsberedskab er langt, langt spinklere og usikrere, end dette Grundlag var i 1927, da Hr. Brorsen fremsatte sit Forslag til Lov om Rigets Værn, og da det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gennemførte 1922-Ordningen. Det vilde derfor have stor Interesse til Klaring baade af Venstres Stilling og af hele Forsvarsspørgsmaalet at faa at vide, ud fra hvilken udenrigspolitisk Begrundelse Venstre overhovedet kan tænke sig at gaa med til nævneværdig Reduktion af det danske Forsvarsberedskab. Jeg vilde dybt beklage, om det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Frede Bojsens moderate Arvtager i dette Ting, som det moderate Venstres sidste varmt forsvarsvenlige Repræsentant her i Salen skulde afslutte sin halvhundredaarige parlamentariske Karriere med et Forlig med Regeringspartierne om en Militærordning, som giver et langt, langt ringere Forsvarsberedskab, end Danmark nogen Sinde har haft, saa længe vi har haft en fri Forfatning. Jeg synes, det vilde være en sorgelig, en tragisk sidste Hilsen fra det moderate Venstres sidste Mohikaner til dets gamle døde Fører, Frede Bojsen, for hvem Landets Forsvar virkelig var en redelig og oprigtig Hjertesag og et nationalpolitisk Anliggende af den allerstørste Betydning.

Jeg vender derefter tilbage til den højtærede Regerings Forslag. Jeg ved, at den højtærede Udenrigsminister ikke vil kalde det et Afrutningsforslag, men et Nedrustningsforslag. Ja, men naar der til Grund for Forslaget ligger den Grundbetragtning, som jeg her har meddelt, saa er det kun en Strid om Ord, om man kalder den nationale Selvfæbning, som her foreslaas af den højtærede Regering, for Nedrustning eller Afrustning. Jeg skal i hvert Fald gøre opmærksom paa, at i Udlandet bedømmes Regeringens Forslag som et Forslag til en isoleret Afrustning. Jeg vil i saa Henseende gerne meddele en Udtalelse i den svenske Forsvarskommissions Betænkning af Maj 1930. I denne Kommission sad ikke blot den kommanderende svenske General og svenske Generalstabsofficerer; men ogsaa en anset svensk udenrigsministeriel Embedsmand, der har været delegeret ved Folkeforbundsforsamlingen i Genève, Hr. Bomann, har sat sit Navn under Betænkningen. Der siges her følgende: Paa Grund af Danmarks Stilling omkring og ved Gennemsejlingsfarvan-